

Bertrice Small

B
Faronetka

**Divoška
z hranice**

Divoška z hranice

Přeložila: **VĚNCESLAVA LEXOVÁ**

Bertrice Small: Divoška z hranice

Vydání první

Copyright © Bertrice Small, 2010

Published by arrangement with **NAL Signet**,

a member of Penguin Group (USA) Inc.

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz

v roce 2011 jako svou 1612. publikaci

Přeloženo z anglického originálu *The Border Vixen*

vydaného nakladatelstvím New American Library,

a division of Penguin Group (USA) Inc. v roce 2010

Český překlad © 2011 Věnceslava Lexová

Přebal a vazba © 2011 Ricardo a Baronet

Ilustrace na přebalu © 2011 Oldřich Liška

Odpovědná redaktorka Miluška Králová

Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2

Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována

či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo **BARONET**[®] jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-393-9

BARONET

Praha 2011

Bertrice Small

Divoška z hranice

*Anetě,
která mě udržuje při zdravém rozumu*

Prolog

Skotsko, 1536

Odivoké Maggie Kerrové bylo všeobecně známo, že každého muže na hranici dokáže přetrumfnout v běhu, předčit v jízdě na koni, v zacházení s mečem, vytrvalosti i v pítí. Ovšem ani jedna z těchto dovedností nepatřila k ctnostem, jaké by si gentleman přál najít u své budoucí manželky. Ale jestli si nějaký muž potrpěl na vysoké tmavovlásky s oříškovými očima a tučným věnem, pak se tahle ztřeštěná Maggie dala považovat za přijatelnou nevěstu – jednak z uvedených důvodů, a hlavně proto, že byla jedinou dědičkou Dugalda Kerra. A Dugald Kerr ovládal Aisir nam Breug!

Aisir nam Breug byl hluboký úzký průchod mezi hraničními kopci oddělujícími Skotsko od Anglie. Nikdo si už nedokázal vybavit dobu, kdy tuhle cestu spravoval někdo jiný než skotští Kerrové na jejím severním konci a angličtí Kerrové na jižním. Mýtné zaručilo cestujícím bezpečnou cestu z jedné strany hranice na druhou. Aisir nam Breug používali obchodníci a poslové, svatebčané a spousta jiných mírumilovných lidí. Průchod se ale nesměl nikdy použít k válečným účelům. Už několik staletí platil nepsaný zákon, že Aisir nam Breug smí sloužit pouze k poklidnému cestování.

Díky dlouholetému zdroji finančních prostředků získaných z tohoto unikátu Kerrova rodina značně zbohatla. Její členové se svým bohatstvím nechlubili, nicméně si pořídili pěkný dům nacházející se na nízkém kopci, který spíš připomínal malý hrad než dům či panské sídlo. A z vesnice na úpatí kopce jako by vyzařovala spokojenost a pocit prosperity, což nebyl na hranici obvyklý jev. Vesničané projevovali věrnost králi a byli vždycky připraveni pomoci sousedovi.

Kerry z Brae Aisiru všichni považovali za úctyhodné lidi, jimž se dalo plně důvěřovat.

Starý zeman už měl bohužel na hřbetě hodně křížků. Byl posledním legitimním mužským potomkem ve své rodové linii a jeho jedinou dědičkou byla sedmnáctiletá tvrdohlavá dívka, jeho vnučka. A přes její pověst, která jí vynesla přízvisko divoška Maggie, Dugald Kerr považoval za nutné najít pro ni manžela – muže dostatečně schopného k tomu, aby udržel Aisir nam Breug pro syna, jehož zplodí s Maggie. Nebude to snadný úkol, ovšem zeman z Brae Aisiru měl na mysli konkrétní typ muže, který dokáže zkrotit jeho divokou vnučku. Najít ho bude tvrdý oříšek, protože dotyčný si také musí získat její respekt – Maggie byla totiž velice hrdá.

„Musí být rychlejší v běhu, předjet ji na koni a zvítězit nad ní mečem,“ prohlásil Dugald Kerr v hovoru se svým mladším bratrem Davidem, rodinným knězem.

„Máš asi pravdu, bratře,“ pousmál se David Kerr, „ale takový muž se bude těžko hledat. Musím se za to hodně modlit.“

Zeman se uchechtl. „Jo, to budeš muset.“

„Jak to hodláš zařídit, bratře?“ zajímal se kněz.

„Uspořádám hostinu a pozvu všechny sousedy, jimž potom oznámím svůj úmysl. Je mi jasné, že většinu jich Maggie svou přímočarostí a tvrdohlavostí vyděsí, ale jsem si jistý, že lákadlo Aisir nam Breugu je přiměje tyhle její nedostatky nějak přehlédnout.“

„Není tak zlá, jak se staví,“ usoudil otec David. „Vaše domácnost běží jako hodinky díky ní. Ví, jak řídit služebnictvo a jak pečovat o nemocné. Nebojí se těžké práce. Na vlastní oči jsem viděl, jak umí pracovat na poli, jak se ženami nasoluje maso na zimu a vaří džemy.“

„Ale maso by raději lovila, než připravovala,“ zasmál se zeman.

„Máš pravdu, bratře,“ souhlasil kněz. „Přesto si dokáže poradit se vším, co je ve velké domácnosti zapotřebí udělat. Správnému muži bude dobrou ženou. Ovšem pochybuji, že takového mladíka najdeš mezi hraničáři, Dugalde.“

„Někde musím začít hledat,“ usoudil zeman z Brae Aisiru.

Kapitola 1

Síň je zřejmě plná.“ Maggie Kerrová tázavě pohlédla na svou osobní služebnou Grizel.

„Jo,“ dostalo se jí stručné odpovědi. „Přišli všichni, aby se nacpali a napili u stolu vašeho dědečka,“ prohlásila štiplavě starší žena. „Jsou tam Armstrongové a Elliotové, Bruceové a Fergusonové, Scottové a Bairdové, co věčně omílají historku, jak jejich předek zachránil život králi Vilémovi Lví srdce, a jak jim tenhle čin pomohl získat půdu. Přišlo i několik Lindsayů a taky Hayovi – ale ani jeden z nich není hoden otřít bláto z vašich bot, mé drahé dítě.“

„Asi bych tam neměla chodit,“ zauvažovala Maggie. „Nesnáším, když si mě ti chlapi prohlížejí jako nějakou dědečkovu výstavní klisnu.“ Sáhla po kousku voňavého mýdla ležícím na okraji vysoké dubové kádě a zvolna si jím drhla paži. „Nechci se vdávat, a jsem naprosto schopná udržet provoz Aisir nam Breugu sama, bez jakéhokoli vměšování cizího člověka, který by se považoval za mého pána a vládce. Sakra, proč jsem se nenarodila jako kluk?“

„Protože jste přišla na svět jako dívka,“ zněla Grizelina věčná odpověď. „Pospěšte si s tou koupelí. Dřív nebo pozdějc stejně musíte sejít dolů do síně. Nesmíte dědečkovi udělat ostudu. A vy to neuděláte. Znáte své povinnosti líp než kdo jiný.“

Grizel se vzdálila, aby vzápětí přinesla své paní sametové šaty barvy burgundského vína, které si Maggie ten večer oblékne. Měly vysoký pas a hluboký kulatý výstřih odhalující značnou část ramen. Těsně přiléhající rukávy a lem šatů zdobila kuní kožešina. Služebná postavila na zem střevíce s kulatou ocelovou špičkou. Jejich barva ladila s barvou ša-

tů, stejně jako hedvábné punčochy s podvazky stejného odstínu.

Maggie vystoupila z vany a Grizel jí hned kolem těla ovínila nahřátý ručník. „Sedněte si. Pomůžu vám s oblékáním. Nejdřív si natáhněte košilku a můžete si vybrat šperky, které si chcete vzít. Měla byste se ukázat v celý své kráse a předvést všechny své přednosti, má drahá.“

„Sakra!“ zaklela Maggie. „I ty, Grizel? Houby mi záleží na tom, jestli mě jeden z těch hlupců požádá o ruku nebo ne. Nestojím o manžela, a každému muži, co se pokusí získat mou náklonnost, to pěkně ztížím.“ Vklouzla do měkké lněné košile.

Grizel se jen pousmála, stáhla tu rebelku na stoličku a začala jí kartáčovat vlasy. Maggie si současně osušila nohy. „Jste Kerrová,“ připomněla jí služebná, která kartáčem z kančích štětín už projížděla dívčiny husté kaštanové vlasy. „Uděláte, co je pro blaho rodiny třeba.“

Maggie si pohrdavě odfrkla. Grizel byla pro ni jako matka, protože vlastní matka zemřela vzápětí poté, co ji porodila, a otec přišel o život při potyčce na hranici šest měsíců po jejím narození.

Grizel ztratila manžela ve stejné bitce, a naživu nezůstal ani maličký syn – právě v době, kdy Maggie přišla na svět. Maggiin dědeček přivedl devatenáctiletou vdovu z vesnice do tvrze na kopci jako kojnou pro svou čerstvě narozenou vnučku. Narodila se silná, prohlásil tehdy Dugald Kerr. Nebylo pochyb, že bude žít.

A i když později holčička už nepotřebovala mléko z Grizelinych prsů, kojná v domě zůstala, aby ji vychovala pro zemanu z Brae Aisiru. Maggie k ní cítila hlubokou náklonnost a v žádném případě ji nechtěla zklamat. Ten večer sejde do dědečkovy síně a nechá se předvést perspektivním kupcům jako nějaká zatracená klisna na koňském trhu, ale neprovdá se za žádného muže, který si nezíská její úctu. A mezi těmi mladíky, které znala, nebyl nikdo, kdo by kdy dokázal upoutat její pozornost. Byla to drsná sebranka, která neměla zájem o ni, ale pouze o Aisir nam Breug. Natáhla si hedvábné punčochy, které na stehnech držely stuhy podvazků.

„A teď si oblečte šaty.“ Grizel pomohla dívce do těžkého měkkého sametu, dohlédla, aby úzké rukávy s kožesinovým lemem dokonale seděly a nebyly nikde pokrčené, a nakonec šaty sešněrovala. Díky vysokému pasu se ňadra zvedla natolik, že se nad hlubokým dekoltem dost vyzývavě dmula. Látka sukně splývala v bohatých záhybech.

„Podej mi mou šňůru perel,“ požádala Maggie.

Služebná otevřela klenotnici, z níž vyndala perly, a její mladá velitelka si vybrala i několik prstenů a navlékla si je na prsty. Grizel opatrně přetáhla šňůru perel přes hlavu své paní. „Vypadají tak nádherně,“ nadchla se.

„A teď mi spleť vlasy v jediný cop,“ přála si Maggie.

„To neudělám!“ bránila se rozhodně služebná. „Váš dědeček si přeje, abyste si dneska večer nechala vlasy volně rozpuštěné. Mám pro vás připravenou zlatou stuhu s lesklým červeným křemenem a udělám vám čelenku.“

„Bože všemohoucí! Ta klisna bude předvedená jako nikdy neosedlaná, co?“ vyhrkla vztekle Maggie.

„No, zatím vás nikdo neosedlal,“ zareagovala ostře Grizel, „i když vaše divoké chování často vyvolává různé dohady. Takže splňte, co se vám řekne, Maggie Kerrová, a dneska večer ať vás ani nenapadne udělat svému dědečkovi ostudu nebo pošpinit dobré jméno svého klanu.“

Maggie se zasmála. Na takhle ostré pokárání od Grizel nebyla moc zvyklá. „Tak dobrá. Vlasy mi budou padat na ramena jako nějaké čtrnáctileté holce, protože nejenže jsem nezkratná a svévolná, navíc v sedmnácti už mám nejvyšší čas zahájit svůj cyklus plození potomků,“ škádlila chůvu. „Takže ať si moji nápadníci myslí, že jsem beznadějný tvor. Nechme je při tom.“

Teď se srdečně zasmála Grizel a upevnila Maggiiny dlouhé kadeře zlatou stuhou. „Obujte si střevíce a připravte se na důstojný vstup do síně,“ přikázala své paní.

Maggie vklouzla do pěkných střevíčků a postavila se. „Uvědom si,“ obrátila se ke své společnici, „že velkolepým příchodem všechny ty lidi v síni vylekám. Nejsem obyčejná žena z hranice, která má pouze jediné šaty a chce se v nich

líbit. Jsem dědička Brae Aisiru, a postarám se, aby na to nezapomněli.“

„To udělejte,“ souhlasila Grizel. „Muž, který vás získá, vás bude milovat a respektovat vaše postavení. Musí vás být hoden, dítě. Nikoho nižšího nesmíte přijmout. Ale dejte si pozor na ty, co se pokusí vás svést, aby nad vámi získali převahu.“

Maggie se zasmála. „Podařilo se mi uchovat svou čest a poctivost sedmnáct let, Grizel. A zachovám ji i nadále před těmi, kdo baží po mém bohatství, po mém těle a po moci méj rodiny. Říkám ti, že muž, za něhož se nakonec budu muset provdat, se dneska večer v dědečkově síni nenačází.“ Vzala starší ženu za ruku. „Tak pojďme dolů, Grizel. Mohl by to být zábavný večer.“

Spolu vyšly z dívčina pokoje a sestoupily po točitých schodech. Maggiiny pokoje se nacházely v jihozápadním křídle dědova domu. Když vešly do obrovské síně, Grizel odstrčila pár mužů stranou, aby její paní mohla projít k panskému stolu na vyvýšeném stupínku, kde pán domu už vyčkával jejího příchodu.

Dugald Kerr s hrdostí v hnědých očích a s pobaveným výrazem sledoval, jak se k němu jeho vnučka blíží. Ta bláznivá holka si uměla zvolit garderobu! Když pohledem přelétl své hosty, podle jejich údivem spadlých brad hned poznal, jak na ně svým entré zapůsobila. Při svém původu mohla směle vyvolat žádostivost nejen těchhle několika přítomných mužů. Ale neobjevila se tady se sklopenýma očima a ostýchavá před hosty. Vešla se suverenitou toho, kým byla – Margaret Kerrovou, jeho jedinou dědičkou a kromě jeho bratra Davida nejbližší pokrevní příbuznou.

Byl na ni hrdý, hlavně proto, že nikdy neočekával, že by mu jeho křehká, slabá snacha, kterou Maggiino narození stálo život, mohla vůbec dát dědice, natož tak silnou, zdravou dívku, jakou byla Maggie. Jeho mladší syn Robert se oženil s Glynis Kerrovou, jednou z netherdaleských Kerrů. Po několika staletích z nich byli už jen vzdálení příbuzní. Bohužel se ukázalo, že Glynis má podlomené zdraví. Než se narodila Maggie, přišla o dva syny. Když byl Robert zabit – na počátku Glynisina těhotenství – Dugald Kerr si zoufal.

Zemřeli mu dva starší synové, i jejich ženy a děti. Nejstarší ze tří synů a i ten nejmladší přišli o život ve válkách na hranici. Nejstarší syn byl teprve krátce ženatý a jeho žena mu nedala dítě. Vrátila se ke své rodině a znovu se provdala. Prostřední syn spolu s manželkou a dvěma malými chlapci podlehl jedné zimní epidemii. Robertovi bylo tehdy šestnáct. Rok nato se oženil – a za tři roky byl mrtvý. Ale jeho manželka pochopila tíhu rodinné situace a snažila se potlačit zármutek, dokud bezpečně neporodí své dítě. Avšak při pohledu na výraz tváře svého tchána, když dítě vyklouzlo z jejího lůna, Glynis stačila zašeptat pouze čtyři slova – „Je mi to líto“ – a zemřela.

Když teď pozoroval Glynisinu dceru, jak si razí cestu k panskému stolu, přál si, aby snacha mohla vidět tu velkolepou dědičku, kterou spolu s Robertem zplodili pro Brae Aisir. Obličej se mu rozzářil širokým úsměvem, jakmile Maggie vystoupila na stupínek, nejprve pozdravila prastrýce Davida a pak se sklonila, aby políbila Dugalda Kerra na ruměné tváře. Vzápětí usedla na dubovou židli s vysokým opěradlem po dědově pravici a rozhlédla se po shromážděných hostech.

„Existuje na pomezí někdo, kdo se dneska večer nenají na vaše útraty, dědečku?“ zeptala se s pořouchlým úsměvem a šibalskými ohníčky v oříškových očích.

„Mezi touhle bandou hraničářů by se mohl nacházet tvůj manžel, děvče,“ usmál se na ni. Musel si přiznat, že má pro vnučku velkou slabost, proto jí dovoloval nespoutaně běhat po celém pomezí. Její odvaha a nezávislost ho bavila, i když měl tolik rozumu, aby věděl, že u žádné jiné ženy by tyhle vlastnosti neschvaloval.

„Dnes večer není v síni jediný muž, za něhož bych se provdala a šla s ním do postele, dědečku,“ prohlásila s milým úsměvem.

„Vdát se je povinností ženy,“ připomněl jí tiše David Kerr.

„Proč? Protože jsme slabé a křehké nádoby, strýčku? Protože se do nás vtouká, že Bůh nejdřív stvořil muže, v jehož očích jsme méněcennější? Jestli tomu tak opravdu je, proč

jsme tedy odpovědné za plození nového života k boží slávě?“ položila mu záludnou otázku.

„Proč musíš pokaždé klást tak zatraceně chytré dotazy, neteři?“ zakroutil hlavou kněz, ale jeho oči se pobaveně zaleskly.

„Protože to chci vědět, strýčku. Odmítám církevní dogma, že ženy jsou nižší bytosti, schopné jen vést domácnost a plodit nové duše. Nechci manžela, který by měl větší moc nad Brae Aisirem než já. Jsem naprosto schopná řídit Aisir nam Breug sama, a nepotřebuji k ruce žádného cizího člověka,“ prohlásila rozhodně.

„A až opustíš tenhle svět, kdo se pak postará o Aisir nam Breug, Maggie?“ zeptal se jí tiše zeman.

Zvedla jeho ruku k ústům a políbila ji. „Budeme tady navždy, dědečku,“ špitla. „Vy a já se společně postaráme o Aisir nam Breug.“

„Uvažuješ dětinsky, děvče,“ zareagoval Dugald Kerr. „Už nejsi dítě, Maggie. Potřebuješ manžela, aby s tebou zplodil dítě. Dítě, které jednou zdědí to, co Kerrové z Brae Aisiru celá staletí uchovávali v bezpečí. Nechci tě hnát k oltáři násilím, ale dříve nebo později si musíš vybrat muže, za něhož se provdáš. A já ti toho správného pomůžu najít, vnučko. Takového, který si tě bude vážit a získá si tvou úctu.“

„A takový dneska večer v síni není, dědečku.“

„Možná máš pravdu, ale než rozhodíme sítě do větší šíře, Maggie, musíme našim sousedům poskytnout příležitost, aby se o tebe mohli ucházet,“ prohlásil zeman.

Maggie zvedla ze stolu stříbrný pohár s červeným vínem zdobený zeleným malachitem a mocným douškem ho vyprázdnila. „Nemůžu vám odporovat, dědečku,“ poznamenala. „Tak dobrá, uvidíme, co se nám podaří vyhmátnout z téhle přehlídky mladíků, horlivě dychtících získat mou ruku, utrácet mé bohatství a uzmout mé dědictví,“ zasmála se.

„Bůh pomoz muži, v němž nakonec najdeš zalíbení,“ poznamenal suše David Kerr.

Zeman s úsměvem pokynul sloužícím, aby začali nosit jídlo. Okamžitě se vhrnuli do síně s talíři a mísami plnými dobrot.

Pod panským stolem, u něhož seděli tři členové rodiny Kerrových, stály třínohé stoly pokryté bílými lněnými ubrusy a na nich byly lesknoucí se cínové talíře a korbely s chutným silným pivem. Na stolech ležely kulaté bochníky chleba, malá kola tvrdého sýra a hliněné misky se sladkým máslem. Sloužící předložili hostům drůbež, ryby a zvěřinu a všichni muži tyhle dobroty hladově spořádali. Trochu nabízené zeleniny snědli příbuzní, kteří se spokojili s dobře uvařeným masem, rybami, chlebem a sýrem.

Hosté u panského stolu měli bohatší výběr, a ať se jednalo o maso, zvěřinu či plody moře, všechno bylo chutně připravené. Podával se pstruh dušený v bílém víně a obložený řeřichou, a nechyběla ani mísa s garnáty vařenými v páře. Všichni si mohli pochutnat na pečené kachně s nádivkou ze sušených jablek a chleba nebo na jehněčím či kančím mase. Na stole se objevily i mísy hrášku a zeleného salátu, velký kulatý chléb, máslo a dva druhy sýra – měkký a smetanový pocházel z Francie, ten druhý byl lahodný žlutý tvrdý sýr.

Maggie sledovala, s jakou chutí hosté do sebe naládovali všechno, co jim bylo nabídnuto, a zvládli vypít nespočetné množství korbělů tmavého piva. Někteří z přítomných mužů se chovali mnohem delikátněji než ostatní. Příbuzní se nijak nepouštěli do řeči s ostatními, seděli u vlastních stolů a měřili se podezíravými pohledy. V duchu odhadovala, jak dlouho potrvá, než se ti chlapi do sebe pustí, ale věděla, že by si dědečkovi ozbrojenci, přítomní v síni, dokázali poradit s jakoukoli nepříjemnou situací. Po jídle sloužící sklidili nádoby z panského stolu a Maggie dostala ještě moučník. Kuchařka jí připravila vanilkový pudink s džemem, po němž by se dívka pokaždé utloukla.

Zeman vyčkal, než si vychutnala svůj oblíbený pamlsek, načež povstal. V síni se rázem rozhostilo ticho. „Jsem rád, že vás tady mám dneska všechny,“ začal Dugald Kerr a usmál se na hosty pod vyvýšeným stupínkem. Pán domu byl hezký šedesátník, jehož záda se zatím neshrbila věkem. Dnes večer se hladce oholil a nechal si zkrátit dosud bohatou hřívu bílých vlasů rámujeících protáhlý obličej, nos a pronikavé hnědé oči. Na sobě měl dlouhou tmavou tuniku

prošitou zlatem a ozdobenou kuní kožešinou. Zeman z Brae Aisiru si nikdy nikdo nemohl splést z jediného prostého důvodu – byl to boháč.

„Jak určitě víte, stárnu,“ začal. „Mám jen jednoho dědice – a tím je moje vnučka Margaret. Doufám, že mezi vámi pro ni najdu manžela. Ale odevzdat ji někomu z vás nebude pro mě snadné. Kdo chce získat její ruku, musí mou Maggie předčit v jízdě na koni, v běhu a v zacházení s mečem. Musí si zasloužit její úctu. A teď, přeje-li si některý z vás stát se manželem mé vnučky, necht' přijde za mnou a popovídáme si ještě předtím, než ráno odjedete. Muž, který se s Maggie ožení a bude s ní sdílet lože, se jednou stane správcem Aisir nam Breugu. Jestli se mi však nepodaří nalézt mezi vámi nikoho, kdo by vyhovoval jí i mně, pak vězte, že se poohlédnu jinde, ale i v tom případě budou platit stejné podmínky. Teď se na to napijte a veselte se při melodiích mého dudáka.“ Dugald Kerr se znovu posadil.

V síni to zašumělo a Maggie téměř rozesmály zkoumavé pohledy, které na ni vrhali muži sedící pod vyvýšeným stupínkem. Jakmile vešlo ve známost, že zeman z Brae Aisiru hledá pro svou vnučku manžela, spousta pánů z jiných klanů se dostavila se syny, kteří už dosáhli věku možné ženitby. Přišlo i několik dosud nezadaných zemanů či vdovců poohlížejících se po druhé či třetí manželce.

„Slušný výběr,“ zamumlal dívčin kněžský prastrýc. „Bratr lorda Haye mi připadá jako vhodná partie pro tebe.“

„Dávám přednost mladšímu muži, jehož bych mohla ovládat,“ zašeptala. „Někoho, kdo by se spokojil s tím, že mě nechá dělat, co je třeba, a sám by si přivlastnil veškeré zásluhy. Nestojím o uznání, přeju si jen, aby byl Aisir nam Breug spravován tak jako dosud. Jestli porodím syna, jehož bych mohla zaučit, udělám to. Ale žádný z přítomných mužů mi nepřipadá jako vhodný adept. Nikdo nepobral dostatek rozumu.“

„Nemůžeš soudit jen z pouhého pohledu na ně,“ poznamenal zeman. „Ať dudák něco zahraje a ty si s některými z nich zatancuj. Možná budeš překvapená.“

„Spíš zklamaná, ale dám na vaši radu, dědečku.“ Vstala

a zvolala: „Pánové, kdo si se mnou zatančí?“ Sotva sestoupila ze stupínku, obklopil ji houf dychtivých mužů. Všechny přejela odvážným pohledem a oslovila mladého blondáka. „Začnu s vámi,“ s úsměvem a graciézním pohybem k němu vztáhla ruku.

Lačně ji uchopil a téměř bez dechu vyhrkl: „Calum Lindsay, paní Maggie.“ Jakmile se ozvala živá melodie dud, mladíčková druhá paže objala dívčin pas. Calum bohužel nebyl dobrý tanečník, nejdřív zakopával o vlastní nohy a pak přišly na řadu její. Vypadal nanejvýš na šestnáct, a jak se plně soustředil na rychlé kroky venkovského tance, všimla si, že mu na krku nervózně poskakuje ohryzek. Ani jednou se neodvážil pohlédnout jí do očí, protože zjistil, že se té krásné dívky bojí.

Maggie cítila, jak se jí při tanci rozevlály kaštanově hnědé vlasy. Radši se nesnažila vtáhnout svého tanečníka do hovoru. Obávala se, že kdyby s ní musel mluvit, už by se vůbec nesoustředil na tanec. Ulevilo se jí, když ho přišel vystřídat nějaký starší muž. A na jejím mladičkém tanečníkovi byla patrná očividná úleva. Maggie si nebojácně prohlédla svého druhého partnera, a ihned poznala rudý kilt klanu Hayů. „A vy jste?“ zeptala se.

„Ewan Hay,“ zazněla stručná odpověď, když už se otáčeli síní v rychlém tempu hudby. Náhle ji zvedl do výše, zatočil se s ní a vzápětí ji postavil na podlahu. „Je mi osmadvacet, dosud jsem se neoženil, jsem třetí syn a ráno si promluví s vaším dědem.“

„Aha,“ přikývla. „A domníváte se, že mě dokážete předčit v jízdě na koni, v běhu i v bojovém umění, Ewane Hayi?“

„Jste žena, proboha,“ sykl. „Jistě, o vaší reputaci jsem něco zaslechl, ale považuji to za pouhé chvástání, nic víc.“

Zasmála se. „Zatraceně, pane, jestli si myslíte tohle, pak jste hlupák! Přesto si poslužte a promluvte si s mým dědečkem. Nic mě nepotěší víc než vás ve všech třech disciplínách porazit.“

Obličej Ewana Haje potemněl vztekem. „Uvidíme, madam, jak si povedete v souboji se mnou. A až vás dostanu tam, kam patříte, a ožením se s vámi, pro naši svatební

noc si pořídím silnou lískovku a tu vaši pýchu z vás dokonale vyšlehám. Naučí vás to chovat se jako moje řádná manželka.“

„Za vás se neprovdám, ani kdybyste byl poslední muž na téhle zemi,“ vybuchla. „Vzpomeňte si na má slova, až vám pod čepelí mého meče vytryskne pramínek krve.“ Jakmile přestala hrát hudba, odstoupila od něj a vrátila se nahoru k panskému stolu.

„Celá hoříš,“ všiml si Dugald Kerr. „Řekl ti snad mladší bratr lorda Haje něco, co tě rozčililo?“

„Bude se mi dvořit, ve všech třech soutěžích mě porazí a o naší svatební noci mi našlehá důkladným lískovým prutem, aby mi dal na srozuměnou, kde je moje místo řádné manželky,“ hlásila Maggie dědečkovi a prastrýci.

Zeman prudce zvedl hlavu. Rozhlédl se, a jakmile spatřil Ewana Haje, sjel ho zlostným pohledem. „Jeho žádost o tvou ruku nepřijmu,“ vyhrkl.

„Ne, jen ho nechte, ať se snaží mě porazit,“ promluvila ledově klidným hlasem. „Tenhle člověk si koleduje o veřejnou ostudu, a já mu ji s potěšením dopřeju. Ať se ten mizera pokusí nade mnou zvítězit v čestném boji. Vychutnám si jeho ostudnou porážku – a přede všemi.“

„Buď opatrná, neteři,“ varoval ji David Kerr.

„Budu, strýčku,“ slíbila. Znovu se zvedla. „Teď mě, pánové, laskavě omluvte, dnes večer už toho mám dost, a žádám vás, abyste mi dovolili odejít.“

„Naše dovolení máš, dítě,“ ozval se zeman. „Důkladně si odpočiň.“

Maggie vyšla z velké síně. Hbitě se propletla mezi stoly pod stupínkem. Celý večer jedla střídavě a pitím jen svlažila hrdlo. Až se Ewan Hay zítra pokusí získat její ruku, má v úmyslu ho okamžitě přimět ke změření sil. I kdyby se sebevíc snažil, dokázala by ho porazit, ale všimla si, že celý večer do sebe lil pivo, a ani na okamžik nepochybovala, že po jejich setkání neodolal dalším plným korbelům. Byl jí odporný. Pocítila škodolibou radost. Potřebovala důkladný noční odpočinek, aby mladšímu bratrovi lorda Haje uštědřila nezbytnou lekci.

Grizel už nedočkavě čekala, až jí její paní dopodrobna vyličí události večera. „Ten mladý Hay je na můj vkus trochu moc troufalý,“ poznamenala.

„Zítřka touhle dobou už takový nebude,“ zamračila se Maggie.

„Buďte opatrná, dítě. S člověkem jako on nejsou žerty,“ varovala ji Grizel. „Říká se, že Hayové z hranice jsou tvrdí chlapi.“

„Vzbud' mě za svítání,“ požádala ji Maggie. Svlékla se, umyla si obličej a ruce a vyčistila zuby, a za chvíli už se ocitla ve své pohodlné posteli s růžovými sametovými závěsy.

„Vzbudím,“ slíbila Grizel, když odložila oblečení své paní, aby vzápětí rychle vyšla z ložnice. Ještě zahlédla, jak Maggie sfoukla svíčku na nočním stolku.

Jakmile sotva po několika hodinách slunce začalo slabě rozjasňovat oblohu, služebná se vrátila, aby dívku probudila. Maggie okamžitě vyskočila z postele, odpočatá a připravená na to, co ji čekalo. Služebné řekla, co bude potřebovat, a ta jí přinesla tmavé kalhoty, košilku a bílou košili. Košilku zastrčila do spodních kalhot a přes ni navlékla bílou lněnou košili, kterou si pečlivě zavázala. Pak si vsedě natáhla bílé vlněné punčochy a už obnošené hnědé boty. „Zajdu si do kuchyně sníst něco teplého,“ oznámila služebné a vyběhla z ložnice.

Kuchařka jí naplnila misku horkou ovesnou kaší, na kterou si dívka nastrouhala trochu cukru z homole, a když si ji nakonec polila ještě smetanou, zabořila do ní lžičku a pustila se spěšně do jídla.

„Nedáte si krajíc čerstvýho chleba?“ zeptala se kuchařka.

„Kaše mi stačí. Počítám, že mě dnes ráno čeká běžecký závod,“ poznamenala.

Kuchařka se kdákavě rozesmála. „Doneslo se mi, že zrovínka teď bratr lorda Haje mluví s naším zemanem. Má sice pěknou tvář, ale kdysi moc zle ublížil jedný z našich služebných. Je to kručas.“

„Nebojte se,“ uklidnila ji Maggie. „Nevezmu si ho.“ Dojedla snídani a rychle vyběhla po schodech do velké síně, kde lord Hay a jeho bratr Ewan právě hovořili s pánem do-

mu. Maggie zamířila rovnou k dědečkovi, kde zůstala stát po jeho boku a odvážně shlížela na ty dva cizí muže.

„Ewan Hay by se s tebou rád oženil,“ oznámil jí Dugald Kerr.

„Je ochoten přijmout naše podmínky, dědečku?“ zněla otázka.

„Říká, že ano,“ přišla odpověď.

„*Dneska?*“ zdůraznila Maggie. „Nesnáším ho, dědečku, a ráda bych ho rychle zbavila všech nadějí.“

„Dnes? Zbláznili jste se?“ vybuchl Ewan. „Pane, vy své vnučce příliš povolujete. Až se vezmeme, já tohle dělat nebudu.“

„Chcete-li se pokusit mě získat, pane, podřídíte se termínu mého dědečka, nikoli svému,“ upozornila ho Maggie ledovým hlasem. „Dnes, zítra, příští týden. Stejně nade mnou nezvítězíte, a upřímně řečeno, výsledek bude stejný dneska jako zítra, vyhraju já!“

„Pane!“ Ewan Hay se otočil k zemanovi.

„Moje vnučka má pravdu, Hayi. Takže jestli ji chcete, přijmete její výzvu už dneska. Pokud nad ní nezvítězíte dnes, nedokážete ji přemoci ani jindy – to mi věřte!“

Ewan Hay hledal pomoc u svého staršího bratra, ale lord Hay jen pokýval hlavou. „Zeman ví, o čem mluví. Jestli ji opravdu chceš, poraž ji dneska a budeš to mít za sebou, Ewane. Nerozhodneš-li se pro dnešek, nikdo ti nebude mít za zlé, že se do toho boje nechceš pustit. Existuje spousta jiných dívek, které touží po sňatku víc než tahle, a jsou povolnější.“

„Nedám se porazit ženou,“ sykl Ewan a zbrunátněl v obličej, když uslyšel Maggiin hlasitý smích.

„Poběžíme bosí,“ prohlásila sladce.

„*Bosí?*“ protáhl hlasem o celou oktávu vyšším.

„Běhám pokaždé bosa.“ Posadila se na kraj stupínku, aby si spěšně zula boty a stáhla punčochy.

„Zruš tu výzvu a odjedme domů,“ poradil lord Hay bratrovi.

„*Nikdy!*“ Ewan Hay div vzteky nezařičel.

Trasa, kterou měli uběhnout, byla stejná jako ta, kterou pak měli ujet na koni. Přeběhnou padací most, pak seběh-

nou z kopce, proběhnou vesnicí, otočí se, znovu zdolají kopeček, a než se oba vrátí na padací most, musí jednou dokola oběhnout malou tvrz. Jakmile se znovu ocitnou na padacím mostě, nasednou na koně a zopakují si stejnou trasu na hřbetě koně. Nikde se nezastaví.

„A jestli ty závody přežijete,“ ozvala se Maggie, „pohrajeme si s mečem. Zápas skončí, až jeden z nás do krve zraní svého protivníka. Souhlasíte?“

„Jo!“ procedil přes zařáté zuby. Jakmile nad ní zvítězí, dá jí o jejich svatební noci za tu její dnešní opovážlivost co proto – zmrská ji, až jí naskáčou modřiny. Vyzul se z bot i z punčoch.

„Máte malé nohy,“ všimla si Maggie. „Říká se, že muž s malýma nohama má i malý – ocas, pane.“

Lord Hay potlačil smích při pohledu na to, jak jeho mladší sourozenec znovu zbrunátněl vzteky. To děvče v něm šikovně vyvolávalo zuřivost. Jestli se jí poddá, zbytečně vybijе energii – a to bylo přesně to, oč téhle holce šlo.

Neočekával, že divokou Maggie Kerrovou někdy přivítá ve své rodině.

Síň se vyprázdnila, všichni vyšli na nádvoří a k padacímu mostu. Grizel se rozběhla ke své paní, aby jí rudou stužkou stáhla vlasy dozadu. Pak se Dugald Kerr obou soupeřů zeptal, zda jsou připraveni. Po jejich kladné odpovědi zvedl ruku a upustil bílý ubrousek, který v ní držel. Snesl se k zemi v momentě, kdy Ewan Hay a Maggie Kerrová za hlasitého pokřiku okolostojících vyrazili.

Ale od začátku bylo patrné, že muž dívku nepředběhne.

Už byla téměř z dohledu, než on dospěl ke konci padacího mostu. Trhl sebou při každém došlápnutí bosou nohou na drobné kamínky a tiše nadával, když se ji snažil dohonit. Na konci vesnice stáli dva Hayovi příbuzní, aby si ověřili, že oba soutěžící dodrželi předepsanou délku trasy.

„Děvko!“ zařval na ni, když ho minula, a uslyšel její smích.

Maggie dala do toho závodu všechno. Chtěla ho už mít za sebou. Když dorazila na nádvoří, ani se nezastavila, aby si obula boty, třebaže měla na to času víc než dost. Okamžitě vyskočila na svého hřebce a vyrazila z nádvoří v hlubo-

kém předklonu, téměř na zvířeti ležela, a její holé paty se nořily do koňských slabin. Minula Ewana Haye, když namáhavě šplhal do kopce a musel ještě oběhnout tvrz. Věděla, že je po všem, ale ten muž nepřipustí porážku, dokud ho nezraní mečem do krve. Už se na to opravdu těšila, ovšem její radost netrvala dlouho, protože když znovu vjela na nádvoří, Ewan Hay seděl na schodu a Grizel mu ošetřovala krvácející chodidlo. Už ani neměl sílu vsednout na koňský hřbet.

Maggie sesedla z koně a zamířila k němu. „Přiznáváte porážku, pane?“ zeptala se chladně. „Dokončil jste první ze tří úkolů.“

„Madam, navzdory vašemu bohatství a moci, již se pyšíte, bych vás nechtěl za manželku, ani kdybyste byla poslední ženou na téhle zelené boží zemi,“ prohlásil zachmuřeně Ewan. „Na hranici jste známa jako dračice, a já lituju muže – najde-li se vůbec nějaký – který vás zkrotí, vezme si vás a zplodí s vámi děti. To, na čem teď jedete, je hřebec?“ vyhrkl z nelíčeným údivem.

„Jistě,“ protáhla Maggie s úsměvem a sklonila se, aby si natáhla punčochy a obula boty.

Ewan Hay potřásl blondatou hlavou. „Žena, která rajtuje na hřebci, není dívkou pro mě,“ přiznal dost zahanbeně.

„V tom běhu jste byl dobrý,“ prohlásila velkoryse.

Vzhlédl k ní a znovu zavrtěl hlavou. Pak oslovil Grizel: „Pomůžete mi nazout boty, ženo?“

„Máte hodně oteklý nohy, pane. Ovážu vám je, ale přishtích pár dní se nebudete moct about,“ upozornila ho Grizel.

Jen potichu zaklel. „Jak mám jezdit?“ Ta otázka nepatřila žádné konkrétní osobě. Zíral na své pečlivě ovázané nohy.

„Pomůžeme vám do sedla,“ nabídl mu Dugald Kerr, který oba bratry Haye znovu nepozval do své tvrze. „Postarejte se o to.“ Zeman pověřil tím úkolem kapitána svých ozbrojenců, načež se otočil k vnučce. „Na tebe už čekají mládenci, co je trénuješ, děvče.“

„Ano, dědečku,“ přikývla a zamířila ke skupince mladíků čekajících na ni na nádvoří. Cestou předala otěže svého koně jednomu ze stájníků.

Dugald Kerr věnoval Hayům poslední pohled. „Děkuji vám, že jste přišli,“ řekl a vzápětí se otočil, aby se vrátil do síně, kde se během dopoledne rozloučil s hosty.

Většina z nich byla svědkem ponížení Ewana Haya a jeho velké porážky. Ani jeden z hostů nepředstoupil před zemanu, aby si s ním promluvil, každý mu pouze poděkoval za pohostinnost. Po odchodu posledního návštěvníka se Dugald Kerr s povzdechem otočil k bratrovi, knězi Davidovi. „Vím, že Maggie všem nahání hrůzu, bratře, ale musím přiznat, že všichni mladí muži z hranice jsou takoví slaboši, že se její výzvu ani nepokusili přijmout.“

„Tomu se nediv, když viděli, jak dopadl Hay, Dugalde. Proč trváš na Maggiiných podmínkách pro volbu manžela?“

„Nemilovala by a ani by si nevážila muže, který by nad ní nedokázal zvítězit. Její manžel bude potřebovat její pomoc a vedení při řízení Aisir nam Breugu. V mém domě, mezi mými vojáky a na mých pozemcích není nikdo, kdo by nerespektoval divokou Maggie Kerrovou. Existují i tací, kdo se jí bojí, Davide. A mají pravdu. Jaká škoda, že se nenarodila jako kluk!“

„Je víc kluk než holka,“ poznamenal suše kněz, „ale asi se nemýlíš. Bude po svém boku potřebovat silného muže. Ovšem po tom dnešním vystoupení nevím, kdo ji dostane. Budu se za to modlit, Dugalde.“

V následujících týdnech několik pánů z hranice poslalo posly k zemanovi z Brae Aisiru, a několik se jich dokonce vrátilo, aby si s ním promluvilo tváří v tvář. Objevily se snahy projednat manželskou smlouvu mezi jedním z členů jejich klanu a Maggie Kerrovou. Ale Dugald Kerr své pevné rozhodnutí nezměnil. Muž, který se ožení s jeho vnučkou, nad ní musí zvítězit a získat si její úctu. Odmítnutí pánové se nakonec sešli v jedné malé hospodě na hraničních kopcích, aby probrali záležitost týkající se Dugalda Kerra, ztřeštěné Maggie a hlavně Aisir nam Breugu.

„Jestli starý Kerr zemře,“ ozval se jeden z nich, „co se stane s tím průchodem? Nemůže zůstat v rukou nějaké bláznivé holky.“

„Všem je nám jasné, že se ta dívka musí vdát,“ prohlásil

další z přítomných, „ale kdo je natolik statečný, aby ji k tomu donutil?“

„David Kerr je dostatečně obeznámený s vedením a organizací Aisir nam Breugu,“ ozval se další hlas.

„Ale je to kněz. Chceme snad, aby dozor nad průchodem převzala církev?“ zašumělo mezi přítomnými.

„Dugald Kerr vypadal tělesně i duševně v naprostém pořádku,“ poznamenal někdo z hloučku.

„Jo, to je pravda!“ pár mužů souhlasně přikývlo.

„Asi bychom měli všechno nechat při starém,“ promluvil kdosi z klanu Elliotů.

„Ta žába je zralá pro manželství, a jestli se jí někteří z těch mladých hochů začnou dvořit, možná zapomene na svoje bláhové nápady a jednoho z nich si vybere.“

Malou hospůdkou zašumělo souhlasné mručení většiny přítomných mužů. Na své rozhodnutí si připili a poté se vytrousili do různých směrů. Ale Ewan Hay seděl nad svým korbelem hluboce zamyšlený. Uvažoval, že tu fúrii při některé její vyjíždce unese, vnutí jí svou vůli a udělá jí dítě. Pak si ho bude muset vzít, jinak by čelila neslýchané hanbě, že v sobě nosí levobočka. Tahle hanba by od ní odradila každého jiného muže, takže jí nezbude nic jiného, než se stát jeho ženou. Ale takový čin může vyvolat roztržku mezi Hayi a Kerry. Starší bratr ho varoval, aby nic takového nepodnikal. Je víc než pravděpodobné, že by při tom sám přišel o život, řekl lordu Hayovi, aby ho ujistil, že nebude jednat takhle unáhleně.

„Zahyneš mou vlastní rukou, Ewane, jestli to Kerrovo děvče zneuctíš,“ varoval ho lord Hay. „Jestli ji opravdu chceš, najdi si jiný způsob, jak ji dostat. Nestavím se proti myšlence, že by Hayové mohli řídit Aisir nam Breug. Kerrové díky němu zbohatli. A trochu toho bohatství by nám neškodilo.“

„Mohl bych zajít za králem,“ napadlo Ewana, „a říct mu, že starý Kerr už má život na kahánku. Zmínit se mu, že je třeba najít někoho, kdo bude bedlivě střežit tak vzácný zdroj, a že Kerrovým dědicem je jen křehká dívka.“

Lord Hay popřál sluchu bratrovu zdůvodnění. „Ano,“ řekl uvážlivě. „Tvá audience u krále by nám opravdu mohla při-

nést nějakou výhodu. Ostatní chtějí dojít svého cíle tím, že se snaží vlichotit do přízně starého Dugalda Kerra. Tohle by mohl být správný postup, jak získat Aisir nam Breug, a tím i tu ženu. Rozhodně jeď ke králi, Ewane.“

Takže Ewan Hay vsedl na koně a v doprovodu tuctu ozbrojenců odjel na Linlithgow, kde právě v tu dobu sídlil král Jakub V.

Čtyřicetiletý Jakub Stuart byl vysoký muž kostnaté postavy, s krátkými vlasy, ledově chladnýma očima, ostře řezanými rysy a úzkým dlouhým nosem, dost podobným orlímu zobáku. Přesto měl pro dámy u dvora přitažlivost, a díky svému šarmu si už opatřil několik milenek. Ten šarm ale nesahal do hloubky. Všichni věděli, jak dokáže být bezohledný, když chce, aby se něco dělo po jeho. Jakub V. nevyvolával v lidech pocit loajality. Hrabata a zemané ho pro jeho tvrdost a lačnost neměli rádi, ale obyčejný lid ho miloval. Teď právě král uvažoval, že si přivede královnu. Kandidátka by mohla přijet z Itálie, Francie, a dokonce i z Dánska, odkud pocházela jeho babička z otcovy strany.

Lord Hay bratra upozornil, aby se neunáhloval a postupoval opatrně, ale Ewan Hay se už nemohl dočkat, jak se pomstí divoké Maggie Kerrové. Nedokázal myslet na nic jiného, než jak ta holka bude bezmocně zuřit, až jí král nařídí sňatek s Ewanem. A tak se Ewan Hay poté, co se mu podařilo zajistit si pár minut králova času, rozjel ke dvoru, oblečený do své nejlepší tuniky.

„Kdo je ten muž?“ zeptal se král, když se k němu Ewan přiblížil se sebevědomým výrazem na tváři.

„Bratr lorda Haje, jeden nedůležitý, bezvýznamný muž z hranice, pane.“

„Tak proč s ním mluvím?“ divil se monarcha.

„Říkal, že ta záležitost je pro Skotsko moc důležitá,“ zamumlalo páže.

Ewan Hay dospěl k židli, na níž seděl král. Široký úsměv doplnil hlubokou úklonou. „Můj pane, velice si cením toho, že jste mě přijal,“ začal, ale jeho oči na kratičký okamžik utkvěly na krásné ženě opřené o královu židli. Měla nádherná velká ňadra a široké, plné rty. Přiměl se odvrátit od ní pohled.

„Co je tak důležité pro Skotsko, že jste vážil cestu od hranice na Linlithgow, abyste si se mnou promluvil, Ewane Hayi?“ zeptal se král. Neušel mu pohled, který návštěvník vrhl na jeho milenku Janet Munroovou.

„Budoucnost Aisir nam Breugu je velmi ohrožená, pane,“ spustil Ewan.

„Co je Aisir nam Breug, a proč bych se měl starat, jestli je v nebezpečí?“

„Pane, Aisir nam Breug je průchod, celá staletí používaný jako bezpečná průchozí cesta mezi Anglií a Skotskem. Na naší straně hranice se o ni starají Kerrové z Brae Aisiru a na té druhé jejich angličtí bratrance, Kerrové z Netherdale. Tyhle dvě rodiny nedovolí, aby se cesta používala k bojovým účelům, takže obchodníci a počestní lidé mohou bez obav cestovat z jedné země do druhé. Díky dlouholeté péči o Aisir nam Breug Kerrové zbohatli,“ dodal Ewan.

„Opravdu?“ Král zbystřil pozornost. Jak je možné, že o tomhle dosud nevěděl? Bylo mu ale známo, že páni z hranice jsou velice problematičtí a nezávislí muži, o čemž měl možnost se za uplynulých pár let sám přesvědčit, a nechal si na ně posvítit. Teď se zvědavě zeptal: „O jaký problém se jedná, Ewane Hayi?“

„Zeman z Brae Aisiru už je senilní, pane. Nemá mužského dědice, jedinou dědičkou je jeho vnučka Margaret, která už dosáhla věku, kdy by se mohla provdat, ale ten stařec se od ní nechce odloučit. Jestli Dugald Kerr zemře, co se stane s Aisir nam Breugem, když tam nebude žádná silná mužská ruka, která by na něj dohlížela? Dotyčná dívka by mohla dostat věno pro manžela, ale nemůže se sama starat o tak cenný majetek, pane. A co když se provdá za Angličana? Brae Aisir a Netherdale jsou velmi blízké rodiny,“ zalhal, protože tohle ve skutečnosti nevěděl.

„Vážně?“ protáhl král. Co má ten mladík vlastně za lubeň? Od okamžiku, kdy otevřel ústa, k němu Jakub Stuart pocítil nechuť. „Vy byste si to děvče vzal?“ Zvědavě čekal na odpověď.

„Ne, pane. Margaret mé dvoření odmítla, a já netoužím po manželce, která mě nechce,“ odpověděl Ewan. Nemlu-

vil pravdu, chtěl by ji, i když jen proto, aby zlomil jejího ducha.

„Ale její dědictví chcete,“ poznamenal král.

„Ano... ne, pane! To můj bratr a všichni místní zemané se strachují o osud Aisir nam Breugu. Poslali mě, abych vám vylíčil celou situaci.“ Znovu zalhal, a jen doufal, že král jeho lež neprohlédl.

„A vy jste přišel,“ pousmál se král. „Odjedte domů, Ewane Hayi. O informaci, kterou jste mi sdělil, musím přemýšlet, ale buďte ujištěný, že se postarám o vyřešení záležitosti týkající se Aisir nam Breugu tak, aby zeman z Brae Aisiru mohl odejít ke svému Pánu s pocitem, že se ten vzácný průchod i jeho vnučka nacházejí v bezpečných rukou.“

Ewan otevřel ústa k dalším slovům, ale král mu gestem ruky dal znamení k odchodu. V okamžiku se po Ewanově boku ocitlo páže a odvedlo ho z královy blízkosti, ještě než stačil něco říct. Audience zdaleka nedopadla tak, jak si představoval, nicméně Jakub V. jeho choulostivou žádost neodmítl. Teď pojedou domů a poví bratrovi, že Aisir nam Breug už je skoro v jejich držení.

Jakub Stuart sledoval, jak Ewan Hay odchází. „Nečestný chlapík, o tom není pochyb,“ prohlásil.

Janet Munroová mu vklouzla na klín. „Nelíbil se ti, Jakoubku,“ řekla. „V celé té věci je něco víc, než připouští nebo říká.“ Žužlala mu ušní lalůček.

Navykle jí zajel rukou pod živůtek a potěžkal v dlani jedno z fantasticky tvarovaných ňader. „Co bys udělala ty, Janet?“ mechanicky laskal měkké ňadro.

„Než se rozhodneš, měl bys poslat na hranici někoho důvěryhodného, kdo by zjistil o celé záležitosti něco víc. Podle mě se tomuhle Ewanovi nedá věřit ani slovo.“

Přikývl. „Ano, ale koho bych měl poslat?“

Janet Munroová se dlouze rozmýšlela, než přišla s nápadem. „Co takhle tvého bratrance, lorda Fingala Stuarda?“

„Znám ho?“ zeptal se král. To jméno mu nebylo nijak povědomé.

„Ne, neznáš. Je stejně jako ty potomkem krále Roberta III. skrze jeho staršího syna Davida, jehož dítě se narodilo poté,

co byl princ zabit, a o chlapce se pak staral příbuzný jeho matky z rodu Drummondů. Byl jedním z prvních, kdo přísahal věrnost Jakubovi I. po jeho návratu z exilu. Jakub I. věnoval synovci dům v Edinburghu. Ta rodina si říká Stuartové z Torra, protože jejich dům stojí nedaleko tohoto hradu. Vždycky byli naprosto loajální k Jakubovi II. a III., a potom tvému otci Jakubovi IV.“

„Jak tohle všechno víš?“ žasl.

Zasmála se. „Fingalova babička byla Munroová. Fingal je můj bratranec a dobrý člověk. Čestný a loajální do morku kostí. Řekni mu, co od něho potřebuješ, a on to bez jediné otázky udělá.“ Vtiskla mu rychlý polibek na rty.

Vytáhl ruku z jejího živůtku a něžně ji sundal z klína. „Pošli pro svého bratrance. Rád se seznámím s příbuzným, o jehož existenci jsem dosud vůbec nevěděl. Jestli je tenhle Aisir nam Breug takový, jak tvrdí Ewan Hay, nemůžu dopustit, aby se dostal do nesprávných rukou.“

A mně přinese nový zdroj příjmů, řekl si v duchu. Král nikdy nemá ve své královské pokladnici dost peněz.

Janet Munroová se mu uklonila, přičemž kolem sebe rozprostřela široké sukňe ze sytě rudého sametu. „Ano, pane, splním tvůj příkaz.“ S úsměvem vyšla z komnaty.

Kapitola 2

Janet odjela do Edinburghu v doprovodu šesti králových ozbrojenců. Jejím cílem byl kamenný dům s břidlicovou střechou nedaleko ulice známé jako Royal Mile, táhnoucí se pod zdmi edinburského hradu. Předem poslala kurýra, takže ji Fingal Stuart očekával. Jeho sluha ji uvedl do malé místnosti plné knih.

„Přivážím ti pozdravy od tvého bratrance krále,“ Janet se rty lehce dotkla Fingalovy tváře.

„Ani mi nepřišlo na mysl, že můj *bratranec* král o mé existenci vůbec ví,“ poznamenal suše. „A co vlastně ode mě chce? Posad' se, má milá Jan, a povídej.“

„Dneska za ním přijel jeden muž z hranice s docela zajímavou historkou,“ začala Janet Munroová, když si na židli kolem sebe pečlivě rozložila sukně. Vzápětí seznámila Fingala Stuarda s průběhem návštěvy Ewana Haje. Když skončila, přiznala: „Jakoubkovi ani mně se ten člověk vůbec nelíbil. Neřekl nám všechno. Ten hlupák očividně doufá, že mu král daruje majetek toho starého zemana, protože zmiňovaný průchod je prý velmi cenný.“

„A dědičku k tomu,“ zamumlal. Půda a žena, říkal si v duchu, pokaždé přivodí nějakou komplikovanou situaci. Kdokoli dostane to děvče, ten s ní vyžení bohatství.

„Ne! Prohlásil, že tu dívku nechce, protože jeho dvoření odmítla,“ řekla Janet. „Myslím, že lže a že ji chce.“

„Ale jeho hlavním zájmem je získat Aisir nam Breug,“ usoudil rozvážně Fingal Stuart. „Byl by pro vlastní prospěch schopen přimět krále, aby vydědil dědičku, která ho odmítla. Pěkný filuta, jen co je pravda. Ale co má tohle společného se mnou?“

Janet potřásla hlavou. „Nevím to jistě, Fingale, ale myslím, že tě král chce poslat na hranici, abys prozkoumal situaci a potom ho pravdivě informoval, jak se věci mají.“

„Proč já?“ Sestřenčina slova probudila jeho zvědavost. Třebaže se honosil titulem lorda Stuarta z Torra, s králem ho pojilo jen vzdálené příbuzenství. Měli společného praprapradědečka, a královští Stuartové jim po nástupu Jakuba I. na trůn za jejich slabou loajalitu poskytli jako odměnu své jméno, titul a tenhle nenápadný dům. Nebyli bohatí ani vlivní a mezi mocnými u dvora neměli své místo. Když Fingal Stuart potřeboval peníze, „pronajal“ svůj meč. Jeho otec udělal totéž.

Jinak žil klidným životem, sem tam s několika přáteli zaholdoval hazardu a občas se těšil přízni roztomilých městských prostitutek.

Získal docela slušné vzdělání, ale neměl sklony k okázalosti, protože existovala spousta jiných lidí nosících jméno Stuart, kteří mu nedovolili považovat se za někoho mimořádného. Takový nebyl, a ani nechtěl být.

„Král si přeje někoho, kdo s ním není nijak spojen, ale zároveň chce najít důvěryhodného člověka, Fingale,“ vysvětlila mu Janet. „Ty nejsi jen jeho příbuzný, jsi spřízněn i se mnou.“

Po chvílce přemýšlení se usmál. „Ano, oba patříte k mé přízni. Maire Drummondová porodila syna Davidu Stuartovi, vévodovi z Rothsay a dědici krále Roberta III. Otěhotněla, když Rothsaye zavraždil Albany, takže Jakub I. jel za svým otcem do jeho exilu v Anglii.“

„Drummondové se postarali o dítě, jehož matka po porodu zemřela,“ dodala Janet.

„A Albany byl tak zaměstnaný vymýšlením intrik, jak vyhodit ze sedla svého synovce, že úplně zapomněl na dítě, které vyrostlo, dospělo, oženilo se a zplodilo dva syny a dvě dcery, než nakonec zemřelo v posteli ve věku čtyřiapadesáti let,“ doplnil Fingal.

„Ty jsi potomek kterého z těch synů?“ zajímalo ji.

„Toho staršího, jehož pojmenovali po jeho otci Robert. Měl syna Davida, ten si vybral za ženu Jane Munroovou

a spolu zplodili Jamese, který se stal mým otcem až v pokročilém věku – bylo mu šestapadesát.“

„Pro smilování boží!“ vykřikla Janet. „Tohle jsem nevěděla! Kolik let bylo tvé matce?“

„Šestnáct,“ usmál se, „a byla vnučkou otceva starého přítele. Celá její rodina se stala obětí moru. Nezůstalo jí nic, proto šla za mým otcem a žádala ho o pomoc. Nezbyvalo mu, než se s ní oženit, protože neměla prakticky vůbec nic, co by mohla manželovi přinést věnem. Ani církev ji nechtěla. Mě počali o svatební noci. Otec si chtěl být jistý, že po jeho smrti bude o mou matku postaráno, ale nebyl to žádný boháč, vlastnil jen tenhle dům a trochu peněz uložených u zlatníka. Věřil, že když mají společné dítě, nikdo matce neupře její práva. A je to zvláštní, ona ho opravdu milovala. Zemřela, když mi bylo deset.“

„Ale tvůj otec žil do osmdesáti,“ připomněla mu Janet. „Vzpomínám si, jak o tom mluvil můj otec. Neznal prý člověka, který by se dožil tak vysokého věku.“

„Miluješ ho?“ Lord Stuart ji překvapil, když nečekaně změnil téma. „Miluješ Jakuba Stuarta, Jan?“

Janet Munroová po chvílce přemýšlení odpověděla. „Jakub Stuart není muž, který v někom vzbuzuje lásku, ale já ho mám opravdu ráda. Je na mě hodný. Přeje si milenku, která ho oblaží a moc od něho nežádá. Ale jinak je velkorysý,“ zasmála se. „Už pomalu na něj ztrácím vliv, protože na podzim hodlá odjet do Francie; chce královnu, a Marie Bourbonská, dcera vévody z Vendôme, je k mání. Právě jsem zjistila, že jsem těhotná, proto se po králově odjezdu uchýlím do domu svého otce a vrátím se jen na jeho pozvání, které je ovšem dost nepravděpodobné. Nebude chtít urazit svou novou královnu, a ani já si ji nechci znepřátelit.“

Fingal Stuart přitakal. „Kdy mě chce vidět?“ zajímalo ho.

„Odjed' se mnou na Linlithgow už dneska,“ navrhla mu.

Přikývl. „Dobrá. Dnešek je stejně vhodný den jako každý jiný. Ale nejdřív musím zjistit, jestli mi Archie dokáže najít trochu reprezentativnější oblečení, v němž bych mohl předstoupit před krále.“

„Nezdá se mi, že se tady najde něco takového, co by se hodilo k audienci u dvora,“ vrčel Archie, když si ho Fingal zavolal. Sluha se otočil k Janet Munroové a postěžoval si: „Neustále do něj hučím, že si musí pořídit na sebe něco pořádného, a on tvrdí, že to jsou vyhozené peníze.“ Povzdechl si. „Ale pokusím se něco spláshit, paní.“

„Je ti zřejmě oddaný, Fingale,“ usoudila.

„Pečuje o mě jako ženská o svůj jediný mrně,“ ušklíbl se.

Archiemu se podařilo obléct svého pána do úzkých hnědočerných sametových kalhot ke kolenům. I punčochy pod nimi byly hnědé a vysoké kožené boty je téměř překryly. S kalhotami ladil černý sametový kabátec s jemnou zlatou výšivkou, která zmírnila strohost obleku.

Lord Stuart, teď kompletně oblečený, stál před svou sestřenkou. „Nemám sebemenší představu, kde sehnal takovou nádheru, nebo kde ji přede mnou tak dokonale schoval,“ zasmál se.

Archie se jen vesele šklíbil a podal svému pánovi tmavě hnědý vlněný plášť a hnědé kožené rukavice. „Není to kradený, řádně jste za to zaplatil, pane,“ ujistil ho.

„Jistě,“ přisvědčil Fingal.

„Už jsem zapomněla, jaký jsi hezký dábel.“ Janet odhrнула z bratránkova čela pramínek černých vlasů. „Máte pro něj i klobouk, Archie?“

„Žádný klobouk nechci,“ bránil se rozhodně lord Stuart, „zvlášť pokud by to byl jeden z těch, co z něj visí ta zatracená péra.“

„Na klobouk jsem už nenašetřil. Víím, jakej k nim cítíte odpor,“ prohlásil Archie.

Bratranec se sestřenicí se vydali na cestu do králova oblíbeného paláce, opět v doprovodu ozbrojenců. Letní dny bývají dlouhé, přesto dorazili k cíli, když už padal soumrak. Janet Munroová poslala ke králi páže se vzkazem o jejich příjezdu a odvedla Fingala do soukromé komnaty svého milence, kde měl vyčkat příchodu Jakuba Stuarta. Trvalo téměř hodinu, než přišel. Venku za okny malé místnosti západ slunce nejdřív obarvil oblohu doruda, a ta potom ztemněla. Do místnosti vešel sluha, aby zažehl oheň v krbu, pro-

tože byl chladný večer, a navíc se čekal déšť, jímž provlhnou zdi.

Jakub Stuart konečně vešel do pokoje. Byl to vysoký mladý muž s rudozlatými vlasy po své tudorovské matce a šedýma, naprosto bezvýraznými očima. Natáhl ruku k Fingalu Stuartovi a na Janet vrhl rychlý pohled mající jí naznačit, aby odešla.

S hlubokou úklonou se vzdálila.

„Takže teprve teď jsem se dozvěděl, že jsme bratřenci,“ začal král.

„Stejně jako vy, pane, odvozují svůj původ od Roberta III. skrze jeho staršího syna Davida,“ vysvětlil mu Fingal. „Vaším předkem je jeho mladší syn, král Jakub I.“

„Nevěděl jsem, že měl David Stuart nějaké potomky,“ prohlásil mladý monarcha.

„Bylo jich málo, pane. Jeho milenkou se stala jakási Drummondová. Když ho Albany zavraždil, její rodina se postarala o ni i o syna, jehož krátce nato porodila. Albany vynaložil značné úsilí, aby si zajistil své postavení, a tak si myslím, že na ni úplně zapomněl. Když se král Jakub I. vrátil domů jako dospělý muž, jeho bratranec za ním přišel, aby mu slíbil svou loajalitu.“

„Loajalitu, kterou můj praprapradědeček rozhodně potřeboval,“ poznamenal král.

„Můj předek byl vychován k loajalitě ke svému králi, a král uznal, že ten člověk po právu nese příjmení Stuart. Svému bratřenci také věnoval dům v Edinburghu nedaleko hradu,“ informoval Fingal svého královského příbuzného.

„Kdy do vašeho rodokmenu vstoupili Munroové?“ zajímal se Jakub.

„Můj děd se oženil s jednou Munroovou, která byla sestrou Janetina dědečka. Jan po něm dostala své jméno.“

Král přikývl. „Vy a já jsme teď sice jen vzdálení příbuzní, ale krev je krev. Jan tvrdí, že jste vůči mně loajální. Je to tak? Moji lordi mě nemají zrovna moc v lásce, i když prostý lid si mě váží.“ Upřeně se zadíval do obličeje svého společníka.

„Já jsem loajální, pane,“ prohlásil Fingal Stuart, aniž byt jen vteřinu zaváhal.

„Když můj otec svrhl svého otce z trůnu,“ pokračoval král v touze dozvědět se víc, „na čí stranu se tehdy přiklonil lord Stuart z Torra?“

„Na žádnou, pane. Zůstal ve svém domě pod edinburským hradem, dokud se všechno neurovnilo. Choval stejnou loajalitu k oběma králům, Jakubovi III. i Jakubovi IV.,“ vysvětlil mu lord Stuart.

„Obezřetný člověk,“ poznamenal pátý Jakub s pousmáním. Ty upřímné odpovědi se mu líbily. „A vy, Fingale Stuarte, jste také tak rozvážný a obezřetný?“

„Dalo by se to o mně říct, pane,“ zněla klidná odpověď.

Král si mlčky přeměřil muže před sebou. Byl velký, vyšší než většina ostatních, měl tmavé vlasy jako Munroové, jasné šedé oči podobné královým, které upíral do Jakubova obličeje, ale nebyla v nich troufalost, a obličej byl stuartovský s jejich typicky orlím nosem. Král by tohoto člověka rozeznal v zástupu lidí jako někoho spřízněného s jeho rodinou. V téhle záležitosti se spolehne na radu své milenky. Janet Munroová byla ta nejrozumnější žena, jakou kdy poznal. A že jich přes své mládí už poznal požehnaně! Postaral se o to jeho nevlastní otec, hrabě z Angusu, s cílem ho zkazit. Angus se teď nacházel v exilu a jeho lehkomyšlná matka se provdala za lorda Methvena. Avšak tenhle muž, který teď seděl s Jakubem v jeho soukromé komnatě, nebyl pouze jeho příbuzným, ale patřil i do rodiny jeho rozumné a uvážlivé milenky. Neudržoval kontakty s žádným z králových nepřátel. Kdyby král nemohl věřit Fingalu Stuartovi, tak komu? „Jan vás informovala o tom návštěvníkovi, jehož jsem přijal dnes dopoledne?“

„Ano, pane,“ přikývl Fingal. „Řekla mi, že byste chtěl, abych odjel na hranici a co možná diskrétně zjistil o celé té věci pravdu.“

„Ano, tohle jsem měl původně na mysli, ale zatímco Jan jela za vámi, *bratranče*, zamyslel jsem se nad tím do větší hloubky. Některé rodiny na hranici mě nemají moc rády – jedná se o rodiny spojené s Angusem a jeho zrádcovským příbuzným Douglasem. Zasloužily si můj spravedlivý trest; přiznávám, že byl dost drsný. Když vás teď pošlu na hranici,

abyste prozkoumal situaci, někdo si určitě domyslí, proč tam jste.

Situace, do níž vás posílám, je hodně nebezpečná, pokud neudeřím rychle a rozhodně. Proto jsem se rozhodl, že tam odcestujete s doprovodem tuctu mých ozbrojenců, aby vás kryli a zůstali tam s vámi. Představíte se Dugaldu Kerrovi, zemanovi z Brae Aisiru, a řeknete mu, že jsem se do-slechl o jeho potížích. Pak mu předáte tohle.“ Vztáhl k němu ruku, v níž držel pevně svinutý pergamen opatřený královskou pečeti. „Píšu zemanovi, že k němu posílám svého bratrance, lorda Stuarta z Torra, jako ženicha jeho vnučky Margaret, a díky jejich sňatku bude Aisir nam Breug bezpečně zachován pro příští generace cestovatelů. Sňatek se uzavře okamžitě. Nevěřím zemanovým souse-dům, zvláště Hayovým. Jestliže se ta dívka provdá, celá záležitost se urovná a zavládne mír. Chci to mít vyřízené před svým odjezdem do Francie, kam se hodlám vypravit za pár týdnů.“

Fingal Stuart žasl nad královou řečí. Očekával, že opatrně odcestuje k hranici a nenápadně zjistí celou pravdu o taměj-ší situaci, o níž chtěl být král podrobně informovaný. Ale panovník mu nařídil, aby tam odjel a oženil se s dědičkou Brae Aisiru? Chvíli nebyl schopen slova.

„Nejste už ženatý, že ne? Na to jsem se Jan zapomněl ze-ptat.“ Zatraceně, kdyby byl lord Stuart ženatý, koho jiného by si pro tohle poslání vybral? Komu by mohl věřit?

„Nejsem, pane,“ vysoukal ze sebe Fingal.

„Ani zasnoubený?“

Lord Stuart jen zavrtěl hlavou. Usilovně se snažil akcep-tovat fakt, že se má oženit. Kolik bylo té dívce? Byla hezká? Bude se jí líbit? Na tom ale nezáleželo. On splní králův pří-kaz. Neexistoval nikdo, kdo by králův příkaz nesplnil a pak se tím chlubil. Neodvažoval se už říct ani slovo, dokud ne-uslyší víc podrobností a důvod, proč to má udělat.

„Máte milenku, která bude potřebovat nějak utěšit?“ zají-mal se Jakub Stuart.

„Milenku si nemůžu dovolit,“ odpověděl Fingal popravdě. „Nejsem boháč, pane. Oba moji rodiče jsou mrtvi. A nemám